

Bezirganbaşı

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 20 Aralık 2021

Mevsimin g/izindeyim içimdeki ukdelerden örülesi saçlarıma konan kelebek gülüşler.
Vakitlerden bir akit, hafız: aşkın sarpa sardığı kentin yokuşları bense seyyahıyım yalnızlığın göğsümde saklı minderde güreşen sözcükler.
Havsalam almıyor kimi zaman.
Hazine bildiğimde içimde saklı o devingen iklim.
Aklımın pınarlarında göğe yolcu ettiğim bakışların efkârı ve içimde saklı o dehliz elem yüklü her günün türküsü.
O manivela ki irkildiğim.
O muhafazakâr kimliğim ki dikildiğim karanlıkta lakin içimdeki aydınlıktan da gözlerimi alamadığım.
Alası aşkın.
Elası göğün.
Endamı iç çekişin.
Efkârı belki de kopup geldiğim dünün.
Rest çektiğim hayat rengimse belli.
Rastık belki de mimlerin meali.
Her göz kırpış her baş sallayış ve çıkamadığım o dik yokuş...
Meyve veren ağaç misali başıma yemediğim taş mı kaldı yoksa saç mı kaldı beyazın dokunmadığı bense sırna kadem basanların peşinde aslında kendimden kaçtığım bir o kadar kendime koştüğüm titrek ışığı sokak lambasını kedi misali sokulduğum duvar dibinde saklı belki yazmadığım son fermanı şiir bildiğim ömrün de hulasası tüm renklerin coşkusu bazense ters lale gibi içime kapandığım.
Göğe uzanmaksâ tüm arzum.
Yatıya kalan acıların beyanı.
Bir küreyim ben kürediğim kadar.
Bir aslanım ben kükrediğimden de fazlası.
Belki de bir kelaynak kuşu.
Ve işte matemın uçtuğu gecenin zifiri karanlığına teslim olmanın da ötesinde yere her kapaklandığımda dokunulmazlığı varlığımın koruyucu meleklerimle bulduğum teselli yorgun sözcüklerin arazi.
Mavi turnam, zemherimde yeşeren güneş, aşkın latif rüzgârı ve hüznün karesinde saklı iç acılarım.
İçimdeki ırmak.
Kabaran yürek.
Mavi turnam, seyyah sevdam.
Dokunulmazlığım var Yaratandan yana yandığım kadar aşkın küresinde saklı devingen maliyeti ömrün devirdiğim putlar bazense varlık denen kördüğüm.
İzafi reçetesi yalnızlığın.

Külbastı düşler zeminin.

Kalburüstü sevdam, aşkın katları şu bitimsiz hazan.

Bir g/izin telaşı: onca uğraş gökte kopan kıyamet öncesi içime esen rüzgârı yanılığın baş şehri kopamadığım aşkın kayrası bazense cinnet öncesi cenneti bulduğum yazmaya doyamadığım şiirlerin doğası.

Rengimde akan.

Rakımı yüksen aşkın.

Hazan ertesi hüznün öncesi her mevsim...

Kopup da geldiğim mazinin ayak sesi.

Bölündüğüm.

Ölümlü güdülerin hıçkırığı içime esen yelin sancılı çağrısında esir düştüğüm rahmetin iz düşümü kopup da geldiğim çocukluğum ve şapka çıkardığım ömür ertesi bir hayalin közü ve işte sözü özü bir şairin güncesi minyon sözcüklerden ördüğüm devasa bir anıt kaybolduğum her rüyanın özeti gözlerim kapalı görüp de sessizliğe büründüğüm kadar sabrımın sınılandığı bir örünü günün getirisi dününse yitimi.

Seferi bir aşk bu.

Saydam ruhumda nice katman bu.

Seyyah göğün tembel kuşları ruhumda efkârın tortusu adeta çöken dibe.

Bezîrgânbaşı şiirlerim.

Hüznün minvali bir rüzgâr içime esen yerli yersiz.

Endamlı bir gülüş belki de mozaik pasta gibi şekerinden yediğim gönlün her hecesi kat çıktığım hidayetin öncüsü nice acı sınılandığının garantisi karanlıkta dahi önümü görmenin mucizesi.